

Chapter - 11 - Speech for 26-March-2022

இயற்கையில் விரயம் இல்லை - என்பதை சென்ற அத்தியாயம் விளக்கியது போல இயற்கையில் துன்பம் இல்லை - என்பதற்கு விளக்கமாக இந்த அத்தியாயத்தைப் பார்க்கிறேன்.

பிரம்மத்தின் இயல்பான சித் சக்தியானது, பிரம்மத்தைப் போலவே ஆனந்தமானது. எங்கும் நிறைந்தது. அது தன் படைப்பில் சத்சித்தானந்தமாக நிறைந்துள்ளது என்று சத் புருஷன், சித் சக்தி போன்ற அத்தியாயங்களில் பார்த்தோம். இங்கு மூன்றாவதான ஆனந்தத்தைப் பற்றிப் பார்க்கப் போகிறோம். இங்கு எழும் கேள்விகள் - பிரம்மம் முழுமையானது, பூரணமானது, ஆனந்தம் மிக்கது என்றால் - அது அப்படியே இருக்க வேண்டியது தானே? குறைகளோடு என்னைப் படைத்து அதில் அப்படி என்ன ஆனந்தத்தை அது அடையப் போகிறது என்ற கேள்வி முதலாவதாக எழுகிறது. அது இந்த அசைவில், movement - டில் சலனத்தில் - ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதும், அது சலனமில்லாமல் அந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதும் ஒன்றே - இரண்டுக்கும் அதற்கு வித்தியாசம் இல்லை என்றும் கூறும் போது - சும்மா இருத்தலே சுகம் என்று சொல்வது போல பிரம்மமாகவே அந்த ஆனந்தத்தை அனுபவித்து இருக்கலாமே, அதற்கு எதற்கு இந்த உலகை, மனிதர்களை சிருஷ்டித்தது என்ற கேள்வி எழுகிறது. எந்த நோக்கத்திற்காக பிரம்மம் இதைச் செய்தது, இதைத் தவிர அதற்கு ஆனந்தம் அடைய வேறு வழி இல்லையா என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. என்றாலும் அதன் நோக்கம் ஆனந்தம் மட்டுமே வேறொன்றும் இல்லை என்று பகவான் சொல்வதால் அதை அப்படியே எடுத்துக் கொள்வோம். அதன் சாரம் என்னவென்றால், ஒரு வெறுமையான சலனமில்லாத இருப்பு அல்லது இருத்தல் மூலம் (Bare existence) மூலம் அதிக ஆனந்தம் வர முடியாது என்பதால் ஆற்றல் மிக்க சித்தப்பூர்வமாக இருக்கும் ஒரு இருப்பாக, (conscious existence) - ஆக மாறினால் தான் சலனமில்லா ஆனந்தத்தை விட அதிக ஆனந்தத்தை சலனத்தில் பெற முடியும் என்பதால் தான் அது சிருஷ்டித்தது என்று என்று அதற்கு விளக்கம் அளிக்கிறார்.

இங்கும் ஏராளமான கேள்விகள் தோன்றுகிறது. இந்த உலகம், படைப்பு எல்லாம் சத்சித்தானந்தத்தின் வெளிப்பாடு என்றால், அதில் வலி, துன்பம், தீமை ஏன் இருக்கிறது அல்லது எல்லாமே ஆனந்தம் என்றால், அவையும் ஆனந்தமாகத் தானே இருக்க வேண்டும். அந்த வித்தியாசத்தை உருவாக்கியது யார்.

இறைவன் என்ன நம்மை சோதிக்கும் கருவியா? இறைவனை அன்பின் வடிவம் என்கிறோம். பின் ஏன் இவ்வளவு கஷ்டம் வருகிறது. அப்படி என்றால் அவரும் பாரபட்சம் பார்ப்பவரா? இறைவன் தரும் தண்டனை கர்மத்தை பொறுத்தது என்றால் அவர் என்ன நீதிபதியா? அது அவர்களை வழிப்பட்டால், சரியாகி விடும் என்று நினைத்தால், அர்ச்சனை, யாகம், மந்திரம், தந்திரம் செய்தால் அவர்கள் தரும் தண்டனையில் இருந்து தப்பிக்கலாம் என்றால் இறைவன் என்ன தன்னைப் புகழும் அற்ப சந்தோஷத்திற்கு அடிமையாக இருக்கிறானா அல்லது அனைவரும் தனக்கு கீழ்ப்படியும் அடிமைகளாக, பக்தன் என்ற பெயரில் இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் அகந்தை நிறைந்த வடிவமா. அப்படி என்றால், அவன் திருப்தி அடையவில்லை என்றால் நம் வாழ்வில் துன்பம், நோய், வலி என்று தான் வருமா? அவ்வளவு ஈவிரக்கம் இல்லாதவனா அவன்?

சிறுவயதில் நாங்கள் தும்பி, தட்டான் என்று சொல்லப்படும் dragon fly -யின் வாலில் நூலைக்கட்டி அது பறந்து செல்வதை அல்லது பறக்க தவிப்பதை ரசிப்பது உண்டு. அது குறித்து, சிறு வயதில் Moral class களில் சொல்வார்கள். அடுத்த பிறவியில் அது நம்மை அதே போல கட்டி பறக்க விடும் என்று. அதற்கு இல்லை, சென்ற பிறவியில் இது தான் எங்களை பறக்கவிட்டது, பதிலுக்கு நாங்கள் இன்று செய்கிறோம் என்போம். இது போன்று தர்ம நிலை புரியாத, தவிர்க்க முடியாத, நம்மைத் தாண்டிய விஷயங்கள் நடக்கும் போது, கர்மவினைக் கொள்கையை எடுத்துக் கொள்கிறோம். அந்த சட்டங்களை இயற்றியது யார். ஏதோ ஒரு பிறவியில், ஏதோ ஒரு உடலில் செய்த தவறுக்கு, இப்பறவியில், எதுவும் நினைவில்லாத நிலையில், அறியாமையில் இருக்கும் போது இப்போது தண்டனை தருவது தான் இறைவனின் நியாயமா? ஒரு பிரபல நடிகர் சொல்வது போல நல்லவருக்கு கஷ்டம் வரும் ஆனால் கடைசியில் இறைவன் கைவிடமாட்டார், கெட்டவன் சந்தோஷமாக இருப்பான், ஆனால் இறைவன் கைவிட்டு விடுவான் என்பதெல்லாம் எந்த நியாயத்தின் அடிப்படையில். நடைமுறையில் பெரும்பாலும் நல்லவர்கள் கடைசி வரை கஷ்டப்படுவதையே பார்க்கிறோம். சரி, கடைசியாக நம்மை சமாதானப்படுத்திக்கொள்ள அவர் படைத்தது இது, அவர் விளையாட்டு இது என்று தத்துவமாகப் பேசினால், இந்த தீமை, துன்பம், போன்றவற்றைக் தாங்குபவர் அவரா, அவரேதான் நான் என்றால், அந்த தீமை துன்பத்தை அனுபவிப்பவரும் அவர் தானே. அதை ஏன் தருகிறார், அதையே அவரும் ஏன் அனுபவிக்கிறார்.

சரி, அவர் தானே கஷ்டப்படுகிறார். நாமில்லையே, என்று ஒரு வாதத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டால் கூட அந்த கஷ்டத்தை பிரம்மம் ஏன் அனுபவிக்க

வேண்டும் என்று ஏராளமான கேள்விகள் எழுகின்றன. இது எல்லாம் என் கேள்விகள் அல்ல. இந்த அத்தியாயத்தில் முதல் எட்டு பத்திகளில் பகவான் எழுப்பும் கேள்விகள் இவை. இதை எல்லாம் எழுப்பி, அவர் சொல்லும் பதில்களின் சாரம் என்னவென்றால், ஆதியான காரணத்தின் நிலையில், மூலத்தின் முதல் கருத்து - ரியல் ஐடியா என்ற நிலையில் - தூய இருப்பின் pure existence-ன் நிலையில் நின்று பார்த்தால் தான் இது புரியும் என்கிறார்.

தூய இருப்பு ஆனந்தத்தை தன் இயல்பிலேயே கொண்டுள்ளது. சிருஷ்டியில் இருந்து பரிணாமத்தில் சித்த பூர்வமாக மாறும் அதன் ஆனந்தத்தை புரிந்து, அந்த பார்வையில் பார்க்கும் போது, அதன் இயல்பு நமக்குத் புரியும். அது அடையும் ஆனந்தத்தை நாம் அடைய முடியும். வாழ்வு துன்பமயமானது என்பது ஒரு கண்ணோட்டமே. ஆனந்தம் நம் இயல்பாக இருப்பதால், வாழ்வில் ஒவ்வொரு நொடியும் இருக்கும் ஆனந்தம் நம் கண்ணில், அறிவில், உணர்வில் படவில்லை. வாழ்வை நன்றாக கவனித்தால் சந்தோஷமான, ஆனந்தமான, சுமுகமான தருணங்கள் அதிகம் இருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் அவை அதன் இயல்பு என்று நாம் நினைப்பதால் - நம்முள்ளும் அந்த ஆனந்தம் இயற்கையாக, இயல்பாக இருப்பதால், நாம் அதை உணர்வதில்லை. அதற்கு ஒரு தடை வரும் போது அது நமக்கு துன்பமாகத் தெரிகிறது. தலைவலி என்று ஒரு சிறு விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டால் கூட தலை வலிப்பது துன்பமாக படுகிறது. அது போன பிறகு தலைவலி போய் விட்டது என்கிறோம். எனக்கு இன்று தலைவலி வரவில்லை, சந்தோஷமாக இருந்தேன் என்று நினைப்பதில்லை. முட்டி வலிக்கிறது என்போம். முட்டி நன்றாக இருக்கிறது என்று ஆனந்தப்படுவதில்லை. மாதத்தில் 28 நாள் எந்த வித பிரச்சினையும் கொடுக்காத மனைவி - ஒரு நாளோ, இரண்டு நாளோ வேறு விதமாக நடந்தால், சண்டை போட்டால், மொத்த வாழ்வே வீண் என்பது போலப்படுகிறது. மீதி 28 நாள் சுமுகம், விட்டுக் கொடுத்தல், நம் நினைவுக்கு வருவதில்லை. அது அவள் கடமை - மற்றும் -இயல்பாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். அதாவது சந்தோஷம், ஆனந்தம் போன்றவை எல்லாம் நம் இயல்பிலேயே இருப்பதால், taken for granted என்னும் அளவில் இருப்பதால், நாம் அவற்றைக் கவனிப்பதில்லை. அதில் ஒரு சிறு மாற்றம் வரும் போது, அதை ஏற்படுத்தும் அனைத்தும் நமக்குத் துன்பமாகத் தெரிகிறது. எதையும் நம்முடைய நிலையில் இருந்துப் பார்க்கக் கூடாது. நம்மை விட்டு கடந்து நம் முன்முடிவுகள், அபிப்பிராயங்கள், எதிர்பார்ப்புகள் ஆகியவற்றை கடந்து பார்க்க வேண்டும். நாம் இயல்பு என்று எதிர்பார்ப்பவற்றை, அது தரும் ஆனந்தத்தை ஏதாவது ஒன்று தடுக்கும் போது, அது முதலில் ஏமாற்றமாக வந்து, பிறகு துன்பமாக மாறுகிறது.

நம்முடைய குறுகியத்தன்மையை, finite -ஐ அனைத்திற்குள்ளும் புகுத்தி, அதற்கான தீர்வை கண்டுபிடிக்க முயல்வதால் முழுமையான, ஆதியின், வரையறையற்ற பார்வை இல்லாமல், அதற்கான ஞானமும் இல்லாமல் போய் விடுவதால், அது தரும் ஆனந்தத்தை நம்மால் அனுபவிக்க முடியவில்லை.

ஒரு கஷ்டத்தில் வந்த வலி பல நாள் நினைவில் இருக்கிறது. ஆனால் அன்னையிடம் வந்ததிலிருந்து அந்த கஷ்டத்தை நீக்கி வர் நமக்கு தந்த ஆனந்தம் நம் நினைவில் இருப்பதில்லை. காரணம் அது அவரது இயல்பு, அவர் அதை செய்தே ஆக வேண்டும் என்று நினைப்பதால். ஆனால் நம் இயல்பு நமக்கு நினைவு இல்லாததால் நாம் வலி என்று நினைப்பவற்றின் பின்னால் அன்னை இருப்பதை நாம் உணர முடிவதில்லை.

இன்று சென்னையில் பெரும்பாலோருக்கு ஒரு நாளைக்கு 10000 steps நடை என்னும் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது. Smart watch வாங்கி கட்டிக் கொண்டு , நிற்கும் போது கூட ஒரு காலை ஆட்டிக்கொண்டு, ஒரு step என்பது 73 cm ஆ, 83 cm ஆ என்று youtube யில் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டு அதை பற்றியே பேசிக் கொண்டு பிறருக்கு புத்திமதி சொல்லிக் கொண்டு வெறிபிடித்தவர்கள் போல சிலர் சுற்றி கொண்டிருப்பதை பார்க்கிறேன். அதிலும் குறிப்பாக - தன்னை intellectuals என்று நினைத்து கொண்டு இருக்கும் - IT sector என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் இவர்கள் மிக உயரமான கட்டடத்தில் வேலை செய்பவர்கள். அந்த 10000 steps-க்கான ஒரு rule என்னவென்றால் - உன் floor - இல் இருக்கும் toilet , rest room -ஐ உபயோகப்படுத்துவதற்கு பதிலாக படியேறி கடைசி மேல் மாடிக்குச் சென்று போ என்பது. அதை அப்படியே பின்பற்றி எல்லா floor -இல் இருப்பவர்களும் top floor -க்கு சென்று கூட்டம் போட்டு கதை பேசி, அங்கு canteen இருந்தால், சமோசா சாப்பிட்டு, புகை பிடித்துக் கொண்டு கொண்டு productivity-ஐ இழந்து 10000 steps -யின் நன்மை பற்றி பேசிக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

ஆரோக்கியம் என்பது இயல்பு. அதற்கு எதிரானவற்றை செய்யாமல் இருந்தாலே போதும் என்ற அடிப்படை புரிந்தாலும் அந்த இயல்பை அடைய - அதற்கானவற்றை செய்வதாக நினைத்து, அதன் சாரத்தை விட்டு விலகி அகந்தையின் பாதையில் , பிறர் புத்தியை , பிறர் முறையை, பிறர் வழியை , அதன் சாரம் புரியாமல் எடுத்துக் கொள்வதால், அது இயல்புக்கான பலனைத் தராமல் துன்பத்தை, 10 ஆண்டு ஆனாலும் weight குறையாத துன்பத்தை தருகிறது. இது ஏதோ பெரிய விஷயத்திற்குத் தான் என்று இல்லை. நம்மை அறியாமலேயே சிறு விஷயங்கள் கூட அந்த சூழலில் சிக்கி துன்பத்தை அனுபவிக்கிறோம்.

உதாரணமாக, சில நாட்களுக்கு முன் எனக்கு ஒரு WhatsApp message வந்தது. நான் சாதாரணமாக வரும் Good Morning , Good Night , Motivational Message என்று எதையும் பார்ப்பதில்லை. அப்படியே delete செய்து விடுவேன். இந்த message-க்கு delete செய்யாதீர்கள் முழுதும் பார்க்கவும், ஆச்சரியப்படுவீர்கள் என்று போட்டிருந்தார்கள். ஒரு curiosity-யில் open செய்தேன். அதன் தலைப்பு விண்வெளி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கிரகங்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த போது அதற்கொரு பிரத்யேக சப்தம் இருப்பதாகக் கண்டு பிடித்துள்ளார்கள். அது வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கிரகங்களுக்கான பீஜ மந்திரங்களுடன் ஒத்துப் போகிறது என்று வந்தது. ஆர்வத்துடன் கேட்க ஆரம்பித்தேன்.

முதலில், செவ்வாய் கிரகத்தின் சத்தம் வந்தது, ஹம் என்பது போன்று ஏதோ ஒரு சத்தம். பின், ரீம் என்றும் , பின், சூம் என்றும் ஏதோ ஒன்று வந்தது. அது குரு, சனி போன்றவற்றின் பீஜ மந்திரத்தை ஒட்டி உள்ளது என்று சொல்லப்பட்டது. Interesting ஆக அடுத்தது கேட்க ஆரம்பித்தேன். அடுத்து பூமிக்கான சத்தம் என்று கூறிய பிறகு சிறிது இடைவெளி விட்டு-"உம் சொல்றியா மாமா இல்ல ஊஹூம் சொல்றியா மாமா" என்னும் பாட்டு வந்தது. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பின்னர் தான் இன்று sooper dooper hit ஆன அந்தப் பாடல் - இந்தியா முழுதும் பாடப்படும் பாடல் - பூமியின் மந்திரமாக உருவகப்படுத்தி இருப்பது புரிந்தது. இப்போது அது ஜோக்காக தெரிந்தாலும், அப்போது கோபம் வந்தது. ஏமாந்து விட்டோமே என்று அவமானமாக இருந்தது. என் மேலும், அனுப்பியவர் மேலும் கோபம் வந்தது. காரணம் என் எதிர்பார்ப்பு. அங்கு நான் ஜோக்கை எதிர் பார்க்கவில்லை. அதற்கென நான் நினைத்த இயல்பை அது மீறியது தான் காரணம். ஏறத்தாழ ஒன்றை லட்சம் பேர் ரசித்த அந்த வீடியோவை என்னால் ரசிக்க முடியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு நொடியும் நாம் நிகழ்வின் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியாததற்கு காரணம் இது தான். நான் ஆனந்தம் என்று நினைப்பவை தான் எனக்கு நடக்க வேண்டும், கிடைக்க வேண்டும் . அதை மீறிய அனைத்தும் எனக்கு துன்பமே .

பிரம்மத்தின் ஆனந்தம் என்பது தன் இயல்பிலிருந்து மறைந்து மீண்டும் தன்னை கண்டுபிடிப்பது என்னும் போது, வாழ்வில் அது பல படைப்புகளாக மாறி ஒன்றுக்கொன்று இருக்கும் தொடர்பை கண்டுபிடிப்பதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். அந்த தொடர்பில் எல்லாமே ஒரே ஆனந்தத்தை தேடும் போது, அது பகுதியான மனநிலையால் போட்டியாக, ஏமாற்றமாக வரையுள்ளதாக பார்க்கப்பட்டு, அபிப்ராயங்களுக்கும், எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் உட்பட்டு விடுவதால், அது பிரச்சினையாக தெரிகிறது. Brahman divides itself and interacts

itself which for ego look like finite and problem என்று இதை குறிப்பிடுகிறார். இதை நம்மில் பார்க்க முடியாதது மட்டுமல்ல, பிறரிலும் பார்க்க முடிவதில்லை.

உதாரணமாக நான் சிறு வயதில் சரியாக படிக்கவில்லை. இப்போதும் அப்படித் தான் என்பது வேறு விஷயம் என்றாலும், அப்போது கபடி, கோகோ போன்ற விளையாட்டில் முன்னிலையில் இருந்தேன். District Player ஆக இருந்தேன். என் personality மோதிக் கொண்ட அந்த இடங்களை என் தந்தை சரியாக கவனித்திருந்தால், அதற்கு ஏற்ப நடந்து இருந்தால், அவர் விரும்பிய ஆனந்தம், நான் Engineer ஆக வேண்டும் என்னும் ஆனந்தம். அவருக்கு 40 வயதில் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் அப்படி அவர் பார்க்காததால், நான் Engineer என்று பெயர் பெறும் வரை அவர் காத்திருக்க வேண்டி இருந்தது. 70 வயதில் தான் அதை பெற்றார்.

இந்த இடத்தில் இந்த வாரம், Telegram குழுமத்தில் சமர்ப்பணம் தந்த ஒரு message -ஐ எடுத்துக் கொள்கிறேன். அவர் தந்தது - சுதந்திரம் ஆன்மீக வாழ்வுக்கு அவசியம் - Freedom qualifies for spiritual life என்று தந்து இருந்தார். அது உண்மையா? சுதந்திரம் என்றால் என்ன? மனதில் இருந்து விடுபடுவதே - அபிப்ராயங்கள், விருப்பு வெறுப்புகள், முன்முடிவுகள் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடுவது முதல் நிலையில் சுதந்திரம் என்று கர்மயோகி கூறுகிறார். அது வளர்ந்து சமர்ப்பணம், சரணாகதி என்று ஆவது சுதந்திரம் என்கிறார். அது பொதுவான விளக்கம். குறிப்பாக, ஆன்மீக வாழ்வுக்கான சுதந்திரம் என்று அவர் கூறும் போது - நிர்வாகம் வாழ்வுக்கு உயர்வு. ஆன்மீகத்திற்கு எதிரி, ஆன்மீக ஸ்தாபனத்திற்கு நிர்வாகம் கூடாது என்னும் சுதந்திரம் தேவை என்கிறார். ஸ்தாபகரின் காலத்தில் நன்றாக அருளின் ஊற்றாக இருந்த ஸ்தாபனங்கள் அவருக்குப் பிறகு சுயநலவாதிகளிடம் சிக்கி சீரழிவதன் காரணம் இதன் மூலம் புரிகிறது. அதை Thy Will என்று எடுத்துக் கொள்வதா?

அடுத்து அவர் சொல்வது வாழ்வில் மெய் வளர வேண்டும். ஆன்மீக வாழ்விற்கு பொய் வளர வேண்டும். அந்த சுதந்திரம் ஆன்மீக வாழ்வுக்கு அவசியம் என்கிறார். நெருப்புக்கு நடுவில் இருக்கும் கற்பூரம் போன்ற நிலை அது. நம் உண்மையின் நிலை அறிய, சத்தியத்தின் நிலை அறிய, நம்மை சுற்றி இத்தகைய தீயசக்திகள், தீய மனிதர்கள், சுயநலமிகள் தேவை என்பதை, அவர்கள் நடுவில் நாம் எப்படி இருக்கிறோம் என்பதே நம் வாழ்வை ஆன்மீக வாழ்வாக மாற்றும் என்கிறார்.

அன்னையின் அவதாரமாக அவரை மாற்றாமளவிற்கு வேலை செய்த அந்த சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு நாம் நன்றி கூறுவது நாம் இறைவனின் இயல்பின்

சாரத்தை புரிந்துக் கொள்வது. அவர் சத்தியத்தின் infinity -யும், அவரிடமே பொய்யாக இருந்தவர்களின் infinity -யும் interact செய்து கொண்ட விதத்தை பற்றி சிந்தித்துப் பார்த்தால், அதில் அவர் பெற்ற ஞானம் பிரம்மம் விரும்பிய ஆனந்தம் என்பது விளங்கும்.

எங்கோ மாரியம்மன் ஊர்வலம் போகும் சத்தம் கேட்டால் கூட, தன் உடல் நடுங்குவதாக overmind அல்லது vital கடவுள்களின் தாக்கம் தன்னை பாதிப்பதாக கூறியவர்களின் காரில் இன்று காலையில் சுப்ரபாதமும், மாலையில் கந்த சஷ்டி கவசமும் கேட்கிறது. இது போன்றவற்றை கவனித்தால் பிரம்மம் ஒவ்வொன்றிலும் எப்படி எதிரான நிலைகளை உருவாக்கி தன்னைத்தானே மறைத்து எப்படி கண்டுபிடிக்க முயல்கிறான், அவன் பெற விரும்பும் ஆனந்தமே நம் இயல்பான ஆனந்தம் என்பது புரியும். அதை அடையும் வழிகளே நமக்கு பிரச்சனையாகத் தோன்றுகிறது என்பது புரியும்.

நான் electronic கம்பெனி ஆரம்பித்த போது அதை முழுதும் spiritual -ஆக நடத்த முடியுமா என்று கர்மயோகி கேட்டார். எனக்கு இது போன்ற சோதனைகள் பிடிக்கும் என்பதால், அதுவும் அவர் guidance -ஸில் செய்ய வேண்டும் என்னும் போது இன்னும் சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டேன். முதல் ஆறு மாதம் எதிர்பாராத முன்னேற்றங்கள், சிறு சிறு order -கள் உடனே வர ஆரம்பித்தது. Germany , France போன்ற நாடுகளுக்கு சென்று தொழில்நுட்பத்தை பார்த்து கற்றுக் கொண்டு வந்தேன். சிங்கப்பூரில் கிளை திறந்தேன். December 2019-இல் 60 கோடி ரூபாய் order என்பது வரை சென்றது. கர்மயோகி சொல்லும் நூறு கோடி என்பது மிகவும் எளிது போல பட்டது.

ஜனவரி 2020-யில் China , Germany -களில் corona வந்தது. அப்போது அது corona என்று அறியப்படவில்லை. ஊரில் எல்லோரும் மூச்சுத்திணறி இறக்கிறார்கள் என்ற அளவில், எனக்கு order கொடுப்பதாக சொன்ன கம்பெனியின் முக்கிய நபர்கள், China வுக்கும், Germany க்கும் அவர்கள் குடும்பத்தை பார்க்க சென்று விட்டார்கள். அதனால் அந்த ஆர்டர் அப்படியே நின்று விட்டது. February 2020-யில் கர்மயோகிக்கு உடல் நிலை சரியில்லாமல் போனது. March -யில் இந்தியாவிற்கு corona வந்தது. அதன் பிறகு இந்த இரண்டு வருடத்தில் என்ன செய்வது என்று தெரியாத குழப்பத்தில், ஒரு கோடி வரை நஷ்டம். இதில் நான் என்ன ஆனந்தத்தை பார்ப்பது. நடுவில் இந்த கம்பெனியில் ஒரு பிரச்சினை வந்த போது, தீர்வாக cheerfulness -ஐ கூறினார். அதை token act ஆக ஒரு மாதம் கடைபிடித்த போது, பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தவர் விலகினார். அதை cheerfulness - is soul laughing at our ignorance

என்றார். அதாவது, cheerfulness என்பது நம் ஆன்மா நம் அறியாமையை பார்த்து சிரிப்பது என்கிறார். அதுவே இயல்பான ஆனந்தம் என்றார். அப்படிப் பார்த்தால் இதில் எந்த வகையான மனநிலையை அல்லது cheerfulness -ஐ நான் எடுத்துக் கொள்வது. ஒரு கோடி ரூபாய் இழப்பு ஏற்பட்ட இடத்தில் இறைவன் விரும்பிய ஆனந்தம் என்ன என்பதை எப்படி புரிந்துக் கொள்வது. இந்த தேடல் கடந்த இரண்டு வருடமாக என் மனதை அரித்துக் கொண்டு இருந்தது. சமர்ப்பண்ணிடம் பல முறை பேசினாலும் இதற்கான விளக்கம் என்ன என்பதை என்னால் புரிந்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இந்த வருடம் February ஒன்று முதல் February இருபத்தியொன்று வரை token act ஆக ஒரு பண்பை எடுத்துச் செய்ய ஆரம்பித்தேன். அதில் அன்னையிடம் நீங்கள் விரும்பிய ஆனந்தம் எது என்பதைக் காட்டுங்கள் என்றேன். நான்கு நாட்களுக்கு முன் ஆங்கில செய்தித்தாள்களில் மத்திய அரசு ஒரு புது 5G Policy கொள்கை சட்டத்தை கொண்டு வந்ததாக வந்தது.

அது இந்த இரண்டு வருடத்தில் நாங்கள் 5G பற்றி செய்த ஆராய்ச்சியின் ஒரு வெளிப்பாடாக இருந்தது. எங்கள் ஆர்வம், aspiration தான் அப்படி அகில இந்திய அளவில் வெளிப்பட்டுள்ளது புரிந்தது. அன்னையின் கருவியாக நாங்கள் இருந்து இருக்கிறோம் என்பது புரிந்தது. இதன் மூலம் 5G-யால் வரும் மின்காந்த சக்தியின் பாதிப்புகள் குறையும். இதுவே பிரம்மம் விரும்பிய ஆனந்தம் என்பது புரிகிறது. அதை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டால் ஆனந்தம். இப்போது ஏராளமான பெரிய பண்பலம் மிக்க கம்பெனிகள் அந்தக் கருவிகள் தயாரிக்க இறங்கி விட்டார்கள். இந்தியா நிச்சயம் உலக அளவில் இதில் முன் உதாரணமாகத் திகழப் போகிறது. ஆனால் கஷ்டப்பட்டது நான், நஷ்டப்பட்டது நான், பலன் எவருக்கோ என்னும் ஆதங்கம் இன்னும் இருக்கத் தான் செய்கிறது.

கர்மயோகி உலக விஷயங்களுக்கு எந்த அளவிற்கு தன்னை ஆர்வத்துடன், ஆனந்தத்துடன் தந்தார் என்பதை நினைத்துப் பார்த்து என்னை ஆறுதல் படுத்திக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக, அவரது சில பேரிழப்புகளுக்கு பின்னால் உள்ள இறைவன் அடைந்த ஆனந்தம் என்ன என்பதை அவர் விளக்கியதை, என் நினைவுக்கு இன்று கொண்டு வரும் போது, என் நிலையின் பொருள் எனக்கு அதிகமாகப் புரிகிறது.

அடுத்தது நான் பல முறை கூறிய உதாரணம் தான். நான் கஷ்டப்பட்டு கிராமத்தில் இருந்து ஆட்களைக் கொண்டு வந்து train செய்தால், 1000 ரூபாய் extra salary -க்கு போய் விடுகிறார்கள் என்னும் போது, அதன் பின் உள்ள ஆனந்தமான முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் நாட்டிற்கு நான் technical , trained

skill -ஐ தருகிறேன் என்று மனமார நினைக்க ஆரம்பித்தால், அது வாழ்வில் ஆனந்தமாக மாறும் என்றார். அப்படி மனமார நினைக்க ஒரு மாதத்திற்கு மேல் ஆனது. புது set labour கிடைத்தார்கள். இன்று ஏறத்தாழ 12 ஆண்டுகளாக அனைவரும் என்னுடனேயே இருக்கிறார்கள். வேலைப் பற்றிய கவலை, குறை, இந்த பன்னிரண்டு வருடமாக எனக்கு இல்லாமல் ஆனந்தமாக இருக்கிறேன்.

இவற்றுக்கெல்லாம் பின்னால் உள்ள தத்துவத்தை விளக்க முடியும். மேலே சொன்ன organisation -க்கு சுதந்திரம், சுப்ரபாதம் காரில் ஒலிப்பது, ஒரு கோடி நஷ்டம், எனக்கு labour கிடைத்தது என்று எல்லாவற்றிலும் பிரம்மத்திற்கு ஆனந்தம் என்பது அது சிருஷ்டியில் இறங்கி அஞ்ஞானத்தில்- பகுதியான பார்வையில் இறங்கி மீண்டும் பரிணாமத்தில் ஏறும், தன்னை கண்டு பிடித்த ஆனந்தம். அது வாழ்வில் பரிணாமத்தில், அதன் ஆற்றல் இருக்கும் போது, உயர் சித்தம் தேவைப்படும் இடங்களில், அதன் பண்புகளை அது வெளிப்படுத்த வேண்டிய இடங்கள். அதில் நம் கவனம் செல்லாத போது, நாம் சித்தத்தில் உயர்வடைய வேண்டிய இடங்கள் நமக்கு பிரச்சினையாக வருகிறது.

நம் மனதின் வேலையே - வெளிப்படும் சக்திக்கும் - அதன் செயல்படும் ஆற்றலுக்கும் - பாலமாக இருப்பது தான். அப்போது தான் அந்த ஆனந்தத்தை நாம் காண முடியும். We are Destined to build the bridge between the spirit (Purusha) to the activities of the human life (Prakriti) which is divinising the experiences- resulting in Ananda என்று அதை குறிப்பிடுகிறார்.

நான் எல்லாம் தினமும் வியாபாரம் செய்தால் தான் சம்பாதிக்க முடியும். ஒரு நாள் எனக்கு பிடித்ததை செய்ய முடியும், பிடித்ததை வாங்க முடியும். அனுபவிக்க முடியும். ஆனால் பரம்பரை பணக்காரனுக்கு, கோடீஸ்வரனுக்கு அப்படி இல்லை. எப்போது நினைத்தாலும் அவன் அடைய நினைப்பதை அடைய முடியும். எனக்கு என் ஆனந்தத்திற்கான அவசரம் இருக்கிறது. காலக்கெடு இருக்கிறது, அவசியம் இருக்கிறது. ஆனால் கோடீஸ்வரனுக்கு இது எதுவும் கிடையாது. அது போல வாழ்வில் நமக்கு எல்லாவற்றுக்கும் நேரம் காலம் முக்கியமானதாக இருப்பதால் நம் சுபாவத்திலேயே அந்த அவசரம் இருக்கிறது. இது மேல் நிலையில் நம் இருப்பின் அவசரமாக மாறுகிறது. அதன் பின் உள்ள எண்ணம் எதிர்பார்ப்பு. ஆனால் பிரம்மம் காலத்தைக் கடந்தது என்பதால் அதற்கு அவசரம் இல்லை. அதனால் அதன் இருப்பிடமான நம் ஆன்மாவிற்கு, அதன் வெளிப்பாடான ஆழ்மனதிற்கு அவசரம் இல்லை. அதனால் நம்மால் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியாத

இடங்களில், காலக்கெடுவை, எதிர்பார்ப்பை, அபிப்பிராயங்களை மறந்து நிகழ்காலத்தில், நாம் செய்யும் வேலை, கையாளும் பொருள், யாருக்காக செய்கிறோம், எதற்காக செய்கிறோம் என்பது எல்லாமே ஒரு உயர்சித்திற்காக செய்கிறோம் என்று நினைத்து செய்தால் நாம் காலத்தை கடக்கிறோம். அதன் மூலம் ஆனந்தம் தானே வருகிறது. ஆனால் நாம் ஆனந்தத்தை தேடுகிறோம். சில சமயம் கிடைக்கிறது. பல சமயங்களில் கிடைப்பதில்லை. ஆனால் உற்று கவனித்தால், இறைவன் விரும்பிய ஆனந்தம் தவறாது கிடைத்திருப்பது தெரியும். இதற்கு தகுந்த உதாரணம் - என் சென்னை வெள்ள அனுபவங்கள் தான். நான் சற்று முன் சொன்ன 5ஜி சோதனை கருவிகள் உதாரணத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

மனிதன் பிரம்மம் ஆக வேண்டும் என்றால் அவனுள் உள்ள தாழ்ந்த சக்திகள், தீய சக்திகள், அஞ்ஞானத்தின் அத்தனை பரிமாணங்களும் பரிணாமத்தில் உயர வேண்டும். காரணம் பிரச்சனை என்பது ஆனந்தத்தை தடுப்பது என்று எடுத்துக் கொண்டால் அது உண்மையில் ஒரு விவரம் முழுமையாக தெரியாத போது ஏற்படும் குழப்பம். பாம்பா, கயிறா போன்ற நாம் வழக்கமாக பேசும் உதாரணங்களே இதை விளக்கும். முழுமை தெரியாத, புரியாத அஞ்ஞானத்தில் வரும் குழப்பம். நாம் எதிர்பார்க்கும் ஆனந்தத்தை தடுத்து விடுமோ என்ற எண்ணமே துன்பமாக வலியாக, உடல், உணர்வு, மனதிற்கு வருகிறது. உதாரணமாக கயிறு தான் அது என்று தெரியும்வரை - உடலில் நடுக்கம், உணர்வில் பயம், மனதில் குழப்பம் இருக்கும். முழுமை, உண்மை புரிந்தால் ஆனந்தம் வரும். எல்லாவற்றிலும் அத்தகைய முழு உண்மையை பார்க்கும் போது, நம் வாழ்வில் ஆனந்தம் தவிர வேறு இல்லை.

இதுவரை ஆனந்தம் ஆனந்தம் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன். அது ஒரு புரிதலுக்காக. உண்மையில் இங்கு நாம் இரண்டு வகையான ஆனந்தத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தமிழாக்கத்தில் குழப்பம் இருப்பதால் நான் Bliss என்பதை ஆனந்தம் என்றும், Delight என்பதை பேரானந்தம் என்றும் எடுத்துக் கொள்கிறேன். சச்சிதானந்தத்தில் இருக்கும் இயல்பான original ஆனந்தம் Bliss. இதை ஆனந்தம் என்கிறேன். சிருஷ்டியில் இறைவன் அல்லது பிரம்மம், உயர்சித்தமாக அதன் வெளிப்பாடாக வெளியே வந்து தன் அஞ்ஞானத்தை உணர்ந்து பரிணாமத்தில் முன்னேறும் போது, அது பெரும் ஆனந்தத்தை Delight பேரானந்தம் என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

இது புரிவதற்காக கர்மயோகி கொடுக்கும் உதாரணம் - பகவான் அலிப்பூர் சிறையில் பெற்றது ஆனந்தம். கைதிகள், சிறை, சுவர்கள், பொருட்கள், மற்ற

அலுவலர்கள் என்று அனைத்தும் அவருக்கு கிருஷ்ணராக தோன்றியது. அவர் பெற்ற Bliss original ஆனந்தம். அது எப்போது ஏற்பட்டது என்றால், அவர் வக்கீலுக்கு கேஸ் பற்றிய விவரங்களை கூற முயன்ற போது - உள்ளே இருந்து ஒரு குரல் "கூறாதே என்று சொல்லும் போது ஏற்பட்டது. கேஸ் இறைவனுடையது, அதை நடத்துபவனும் அவனே, case -ஸே இறைவன். விசாரணை இறைவனின் ஸ்பரிசம். தீர்ப்பு இறைவனின் ஆனந்தம் என்ற உள்ளூறை பிரம்ம ஞானம் அவரைத் தொட்டபோது ஏற்பட்டது அது. ஆனால் அந்த கணத்தில் அவருக்கு conscious ஆக சித்தப்பூர்வமாகத் தோன்றியது - என்னால் விட முடியாத பந்தத்தில் இருந்து விடுவிப்பதற்காக, வேறு நிலைகளுக்கு செல்வதற்கு, உன் கருவியாக ஆவதற்கு, உன்னை நோக்கி திருப்புவதற்கு என்னை சிறைப்படித்தினாயா என்ற கேள்வி எழுந்து realisation மெய் ஞானம் பெற்ற நேரம் Delight - பேரானந்தம்.

இதை வாழ்வில் ஒரு உதாரணம் மூலம் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றால்: எல்லோரும் நமக்காக வேலை செய்ய வேண்டும், நடக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். நாம் நினைத்தபடி யாரும் எதுவும் நடக்கவில்லை என்றால், அதுவே நம் துன்பத்திற்கு காரணமாகிறது. ஆனால் அதன் பின் உள்ள இறைவன் தேடும் ஆனந்தம் என்னவென்றால் - எல்லோரும் என்னுள் இருக்கிறார் என்னும் உயர்சித்ததை அடையும் ஆனந்தத்தின் வெளிப்பாடு என்பதைத் தான் . இதுவே பிரம்மத்தின் ஆனந்தம். பரிணாமத்தில் முன்னேறும் ஆனந்தம். அது பரநலம், நல்லெண்ணம், பிறர் நிலை பார்வை, correspondence ஒப்பீடு, என்று வாழ்வில் பரிணாமத்தின் உயர்வாக, உயர்சித்தமாக, வெளிப்படுவது பிரம்மத்தின் பேரானந்தம்.

இது வரை சொன்ன விளக்கங்கள், உதாரணங்கள், ஆகியவற்றின் சாரங்களை பார்த்தால், வாழ்வின் முழுமை, புரியாத இடங்களில் நமக்கு கேள்வி, குழப்பம், வருகிறது. அப்போது வாழ்வு நம்முடன் முரண்பட்டு நிற்பதாக தோன்றுகிறது. அது வலியாக, துன்பமாக தெரிகிறது. வாழ்வு ஆனந்தமயமானது என்ற விளக்கம் அர்த்தமில்லாதது போல தோன்றுகிறது. வாழ்வில் நடைமுறையில் இதன் வெளிப்பாடு - process - புரிந்தால் நம்மால் ஓரளவு அதன் தாக்கத்தில் இருந்து வெளியே வர முடியும்.

அந்த முரண்பாடுகள் வரும் இடங்களை பார்த்தால் அவற்றை பெரும்பாலும் ஆறு தலைப்புகளில் அடக்கி விடலாம். நேரம், இடம், திறன், ஞானம், பற்று, தனித்தன்மை என்ற இடங்களில் அகந்தையின் செயல்பாடுகள் நம்மை அந்த முரணுக்குள் தள்ளி பிரம்ம நோக்கத்தை பார்க்க விடாமல், அதன் மூலம் வரும் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க விடாமல் தடுக்கிறது. நேரம் என்பது

எதிர்பார்ப்பு, அவசரம். இடம் என்பது எப்போது எங்கு, எப்படி நடக்க வேண்டும் என்னும் திட்டம். திறன் என்பது திறமைகுறைவு, குணக்குறைவு, பண்புக்குறைவு. ஞானம் என்பது - அறிவுக்குறைவு, விவேகம், பாகுபாடு குறைவு, பற்று என்பது விருப்பு, வெறுப்புகள், அபிப்ராயங்கள், ஆசைகள். தனித்தன்மை என்பது -நாம் இந்த உலகத்திலிருந்து சக மனிதர்களிடம் இருந்து வேறுபட்டு இருக்கிறோம், அதனால் இது எனக்கு சரியாக நடக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது sense of purpose and sense of superiority . நமக்கு பிரச்சினை இருக்கும் இடங்களை இந்த ஆறின் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்து சிந்தித்தால், நாம் வளர வேண்டிய உயர் சித்தம் பெற வேண்டிய இடம் எது என்பது புரியும். அதன் மூலம் நாம் விருப்பும் ஆனந்தமும், பிரம்மத்திற்கு பேரானந்தமும் வரும். அத்தகைய பார்வை நம்மை சமர்ப்பணத்திற்கு - சரணாகதிக்கு அழைத்துச் செல்லும் என்று கூறுகிறார்.

அதுவும் அந்த process - ம் இயல்பாகவே நடப்பதை காண்கிறேன். அதுவும் குறிப்பாக நான்கு விதமாகவே நடக்கிறது. முதலில் கஷ்டம் வரும் போது, நான் நினைத்தது நடக்காத போது, என்னை ஒரு பகடைக்காயாக, கிள்ளக்கீரையாக எல்லோரும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்றோ, என்னை யாரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றோ நினைக்கிறேன். துன்பத்திற்கு காரணங்களை வெளியே தேடுகிறேன். அதிலேயே மூழ்கி இருக்கும் போது, எந்த வித சந்தோஷமும், ஆனந்தமும் எனக்கு வருவதில்லை.

அடுத்தது, கர்மயோகியின் புத்தகங்களை படித்து, அன்னையை பற்றி அறிந்து இதற்கு ஒரு தீர்வு இருக்கலாமோ என்று சிந்தித்து பார்க்கும் போது, அதற்கான ஒரே வழி அதற்குத் தேவையான உயர்சித்ததை எடுத்துக் கொள்வதே என்று புரிந்து, அது வெளிப்படும் பண்புகளை எடுத்து பிடிக்கிறதோ, பிடிக்கவில்லையோ வேறு வழி இன்றி செய்கிறோம். இது விழிப்புணர்வு பெரும் இரண்டாவது நிலை.

அதில் வரும் பலனைப் பார்த்து, அது ஏன் அப்படி வருகிறது, அதை நடத்துவது எது, என்ன நோக்கத்திற்காக அதை நடத்துகிறது. அதன் சட்டங்களே வாழ்வின் அடிப்படையாக இருக்கிறது என்பது புரியும் போது, பேசாமல் அதை அன்னையிடம் சொல்லிவிட்டு, அன்னை வழியில் செய்து விடலாம் என்று தோன்றுகிறது. அது ஞானத்தை பெரும் மூன்றாவது நிலை.

இதிலும் ஆனந்தம் தரும் அனுபவம் அதிகம் பெற்ற பிறகு நமக்குத் தோன்றுவது - எனக்கு எது நல்லது, எது கெட்டது, எது ஆனந்தம், எது பேரானந்தம், என்பது என்னை விட அன்னைக்கு அதிகம் தெரியும் என்னும்

நிலை. அப்போது எதிர்பார்ப்பு, அபிப்ராயம் இல்லாமல் நம் இருப்பில், செயலில், நிகழ்வில் அப்போது செய்ய வேண்டியதை மட்டுமே செய்வோம். மீதி இறைவனின் விருப்பம் என்று மாறும். இது சரணாகதி என்னும் முடிவான நிலை.

இங்கு infinite consciousness is involved என்ற வரியை involution -னில் சிருஷ்டி என்ற வார்த்தையில் எடுத்துக் கொள்ளாமல், involved உள்ளடக்கியது என்ற பொருளில் பார்த்தால், ஆன்மீக ஞானம் வரவில்லை என்றாலும் சற்றே நடைமுறை ஞானம், பொதுபுத்தியாவது கிடைக்கும். நமக்கு ஆனந்தம் தரும் சுதந்திரம் என்பது absence of constraints எதிர்ப்புகள், தளைகள் இல்லாத மனநிலையாக, பற்றற்ற நிலையாக, எதிர்பார்ப்பு இல்லா நிலையாக மாறி அது சமர்ப்பணம், சரணாகதிக்கு கொண்டு செல்லும்.

நாம் - மன நிலை, வாழ்வு என்று உயர்ந்த இடங்களை பார்த்தால், இந்த ஆறு சந்திப்புகள், நான்கு படிகள் ஆகியவற்றை தாண்டி வந்து இருப்பது தெரியும். அதையே conscious ஆக சித்த பூர்வமாக நம்மால் ஒவ்வொரு கணமும் கொண்டு வர முடிந்தால் - நமக்கு வாழ்வே பேரானந்தம்.

சுருக்கமாக சொல்வதானால், மனிதன் அகந்தையை விடும் நேரம் வரும் போது ஆன்மாவைக் காண்கிறான். அது Bliss . ஆனந்தம். அதன் நோக்கம், பண்பு புரிந்து செயல்படும் போது சித்தப்பூர்வமாக அறியாமையில் இருந்து வெளியே வருகிறான் அது Delight . அகந்தை இருப்பதால் அதுவே வாழ்வை நடத்த விரும்புவதால் இறைவனின் நோக்கம் நமக்கு இடையூறாக இருக்கிறது. அதுவே நமக்கு வாழ்வில் பிரச்சினையாகத் தெரிகிறது.

வேறு ஒரு கட்டுரையில் சொல்லப்பட்ட பிரச்சினைக்கான விளக்கம் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஒன்று - பிரச்சினை என்பதே நாம் யாராக இருக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைப்பதற்கும், நாம் யாராக இருக்க வேண்டும் என்று இறைவன் நினைப்பதற்கும் இருக்கும் முரண்பாடு தான். நம் பிரச்சினையாக, தோல்வியாக, வலியாகத் தெரிகிறது. அந்த முரண்பாட்டை களைய நினைப்பது ஆனந்தம். அதை செயல்படுத்துவது பேரானந்தம். அசையா பிரம்மத்தின் ஆனந்தம் Bliss . அசையும் பிரம்மத்தின் பேரானந்தம் Delight என்று இதைப் புரிந்துக் கொள்ளலாம்.

ஆர்வம் அதிகமானால், வாழ்வின் கடுமை அதிகமாகும். எப்போது கடுமை, கொடுமையாகிறதோ அதுவே பேரானந்தத்திற்கான நேரம் என்கிறார். நான் சற்று முன் சொன்ன என் electronics கம்பெனியின் உதாரணத்தை இந்த

கோணத்தில் கவனித்தால், சுதந்திரம் போன்ற விளக்கத்தை இந்த நோக்கத்தில் சிந்தித்தால், பேரானந்ததின் பொருள் புரியும்.

புறத்தில் விரயமாக, துன்பமாக, அர்த்தமற்றதாகத் தெரிபவை - அகத்தில், அற்புதமாகத் தெரியும். அது ஆனந்தத்தையும், பேரானந்தத்தையும் ஒரே நேரத்தில் தரும். அதற்கு நடைமுறை உதாரணமாக அன்னையை உள்ளே ஆன்மாவில் தேடுவது Bliss - வெளியே அறிவால் தேடி செயலில் வெளிப்படுத்துவது Delight என்று எடுத்துக் கொண்டு செயல்பட்டால், ஆனந்தம் பேரானந்தம் இரண்டும் நமக்கு ஒரே நேரத்தில் கிடைக்கும்.

இதன் தொடர்ச்சியை அடுத்த கூடலில் பேசலாம்.